

[Aksel Larsen.]

Forsvarsminister Forestal, den 15. Januar i Aar udtalte et begrundet Haab om,

„at U.S.A.'s Forsvarsministerium skulde faa til Opgave at samordne de 16“ europæiske Marshall-Landes Forsvarsstyrker, og at ingen ansvarlig Politiker og intet Regeringsmedlem i U.S.A. i ringeste Grad har taget Afstand fra disse Udtalelser. Det siger en Del om, hvilke politiske og militære Betingelser man fra den Side kan tænke sig at knytte til Modtagelsen af Marshall-Hjælpen. Og naar man ved dette — og jeg gaar ud fra, at de øvrige Ordførere ved dette, for de har vel sat sig saa meget ind i Tingene, som det har været muligt —, er det blaaøjet at staa op og sige: vi kan ikke finde nogen politisk Betingelse i Overenskomsten; derfor stemmer vi med Sindsro for den.

Det passer udmærket med det, jeg allerede har nævnt, at en amerikansk Senator, Walter F. George, den 25. Maj i Aar erklærede, at

„den amerikanske Regering vil i Begyndelsen af næste Aar anmode Kongressen om at bevilge mellem 3 og 6 Milliarder Dollars for at hjælpe de antikommunistiske Lande i Vesteuropa med at genopruste“.

Han erklærede, at saa snart Præsidentvalget var overstaaet, vilde der fremkomme et saadant Forslag, og tilføjede:

„Det bliver en militær Marshall-Plan, og det bliver dyrt, selv om den maaske bliver udstrakt over et Tidsrum af to eller tre Aar. Muligvis maa Amerika hjælpe England med at modernisere dets Flaade og øge dets Luftstyrke, og Frankrig skal hjælpes helt fra Bunden af.“

Man er altsaa allerede kommet saa langt, at man taler om den militære Marshall-Plan, der skal være en Fortsættelse af den økonomiske Marshall-Plan. Det bliver vel et Spørgsmaal, om man kan undlade at sige B, hvis man her siger A.

Der bliver ogsaa, hvad der i øvrigt fremgaar af Overenskomsten, Tale om alle Haande Indblandinger i vore økonomiske og andre indenrigske Forhold. Jeg tror, det vil lønne sig at belyse det ikke ved at foretage en systematisk Gennemgang af de foreliggende Forslag, men ved at kigge paa visse Punkter i dem. Jeg vil antagelig praktisk benytte mig af den samme Metode som det ærede Medlem Hr. Thorkil Kristensen og tale om de Ting, der ikke ser saa godt ud, men jeg vil sige til det ærede Medlem, at det er ikke saa vanskeligt at indskrænke sig dertil, for det er meget vanskeligt at finde noget i Overenskomsten, der ser godt ud.

Lad mig først i Almindelighed om de to Forslag til Rigsdagsbeslutning sige, at det virkelig har interesseret mig at høre Repræsentanter for de Konservative, de Radikale og først og fremmest Venstre lovprise disse Overenskomster, selv om navnlig det ærede Medlem Hr. Thorkil Kristensen altsaa her og der kunde finde nogle Skønhedsfejl ved dem, og sige, at det er udmærkede Forslag, som vi absolut bør stemme for. I de politiske Debatter, vi har haft her i Tinget om økonomiske Forhold i denne Rigsdagssamling, har man ellers fra de paa-gældende Partiers Side ustandselig erklæret, at det, det drejer sig om, er at komme over til den frie Konkurrence, at naa tilbage til Liberalismen, at faa standset alle Statsindgreb og faa Planøkonomi gjort til et uartigt Ord og et uartigt Begreb. Nu kommer man og siger, at man vil godkende en Konvention og en Overenskomst, der er saaledes affattet, at de direkte strider mod Vareforsyningsloven og dens Formaaalsparagraf. Jeg er ikke saa statsretslærd, at jeg kan sige, hvad der sker, naar man vedtager Love, der strider mod Love, der tidligere er vedtaget. Det forekommer mig, at den ene af Lovene kommer til at vige for den anden. Enten kan disse Beslutninger ikke faa Gyldighed, hvis de bliver vedtaget, eller ogsaa maa man lave Vareforsyningsloven om.

Der siges i Pariserkonventionen af 16. April 1948 i Artikel 3:

„De kontraherende Parter vil inden for Organisationens Rammer, saa ofte og i den Udstrækning, som det maatte være nødvendigt, opstille almindelige Planer for Produktionen og for Udvækslingen af Varer og Tjenesteydelser. Herved vil de tage Hensyn til de enkelte Landes Planer eller Programmer samt til de almindelige verdensøkonomiske Forhold.

Enhver af de kontraherende Parter vil paa det bedste bestræbe sig for at sikre Virkeliggørelsen af saadanne almindelige Planer.“

Dette suppleres af den dansk-amerikanske Overenskomsts Artikel II, a og b. Der siges i Artikel II, a, at den danske Regering vil bestræbe sig mest muligt paa

„at træffe eller opretholde de nødvendige Forholdsregler for at sikre effektiv og praktisk Anvendelse af alle Hjælpekilder, der staaar til dens Raadighed, ...“ og saa opregnes disse. Der siges i b, at man vil bestræbe sig paa

„at fremme Udviklingen af Industri- og Landbrugsproduktionen paa et sundt økonomisk Grundlag, at naa til de Produktionsresultater, som gennem Organisatio-